

ת"פ 10787/10/15 - מדינת ישראל נגד נדאל חרוב

בית משפט השלום בבאר שבע

16 נובמבר 2015

ת"פ 10787-10-15 מדינת ישראל נ' חרוב(עציר)

ת"פ 10807-10-15

לפני כבוד השופט דניאל בן טולילה

המאשימה
מדינת ישראל
ע"י עו"ד הרוש

נגד
הנאשם
נדאל חרוב (עציר)
ע"י עו"ד נסאר

גזר דין

הנאשם הורשע על יסוד הודאתו בעבירות של כניסה לישראל שלא כחוק, לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל, התשי"ב-1952 (להלן: "**החוק**"), שימוש במסמך מזויף, לפי סעיף 420 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 ונהיגה ללא רישיון נהיגה, לפי סעיף 10א לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א-1961.

על פי האמור בכתב האישום, ביום 04.10.2015 בסמוך לשעה 01:32, נמצא הנאשם, אשר הינו תושב הרשות הפלסטינית, בתחומי מדינת ישראל, בעודו נוהג ברכב מסוג 'מאזדה' וזאת מבלי שיש בידו אישור כניסה או שהייה בישראל כדין ומבלי שהחזיק בידו רישיון נהיגה כדין. בהמשך, עשה הנאשם שימוש בתעודת זהות מזויפת בה הוצבה תמונתו חלף תמונת בעליה האמיתית, בכוונה להיכנס לתחומי המדינה ולהציגה לכל דורש, שלא כדין.

הצדדים לא הגיעו להסכמה בעניין העונש, וכל צד היה רשאי לטעון בעניין זה כראות עיניו.

טיעוני הצדדים:

באת כוח המאשימה טענה כי על בית המשפט להביא בחשבון את המצב הביטחוני השורר במדינה, וכי יש בו כדי להביא להחמרה בענישתו של הנאשם. הלה הפנתה גם לעברו הפלילי המכביד של הנאשם ולעובדה כי לעבירת השב"ח נלוו גם עבירות של נהיגה ללא רישיון ושימוש במסמך מזויף, תוך שהדגישה כי מדובר בזיוף תעודת זהות ישראלית ולא היתר כניסה. לאור הנסיבות המפורטות, עתרה באת כוח המאשימה לקבוע מתחם עונש הולם הנע בין 4 ל-12 חודשי מאסר, ולגזור על הנאשם עונש המצוי באמצע המתחם, לצד מאסר מותנה. כתמיכה בעמדותיה העונשיות, הפנתה באת כוח המאשימה לפסיקת בית המשפט השונים, ובין היתר לפסיקתו של מותב זה.

בא כוח הנאשם מנגד, סבור כי אין מקום להחמיר בעונשו של הנאשם בשל המצב הביטחוני, וכי על בית המשפט לבחון

את עניינו הקונקרטי של הנאשם. כתמיכה לטענתו זו הגיש לבית המשפט פסיקה רלוונטית. כמו כן, טען הסנגור כי הנאשם ביצע את העבירה לצרכים כלכליים בלבד, וכי אין כל אינדיקציה לכך שמניעיו היו ביטחוניים. לדבריו, הנאשם ביצע נכנס לשטחי מדינת ישראל ושם עצמו בסכנת מעצר אך משום שרצה להביא אוכל לילדיו ותרופות. אשר לעבירת הנהיגה ללא רישיון, נטען כי הנאשם מיומן בנהיגה וברשותו רישיון נהיגה תקף ברשות. במצב דברים זה יש לאבחן את עניינו לקולא מענינים של אלו שמעולם לא הוציאו רישיון ולא הוכשרו בנהיגה.

הנאשם טען כי השתמש במסמך המזויף רק כאשר לא קיבל אישור, וכי לא התכוון לבצע עבירות נלוות לעבירת השב"ח. לטענתו נכנס לשטחי המדינה כדי לגבות חוב ממישהו "שעבד עליו" לפני שנה. לדבריו, הוא אינו מסתדר מבחינה כלכלית בשטחי הרשות הפלסטינאית.

דין והכרעה:

במעשיו האמורים לעיל, פגע הנאשם בזכותה של המדינה לקבוע את זהות הבאים בשעריה ובזכותה להסדיר את מדיניות שוק העבודה באמצעות מתן היתרי שהייה. כך גם, יש בעבירות אלו משום הכבדה על רשויות אכיפת החוק וכוחות הביטחון, הנדרשים להשקיע משאבים לא מבוטלים על מנת לטפל בתופעה, גם אם מדובר בשב"חים שנכנסים לצרכי פרנסה. אין גם להתעלם מהעובדה כי בעבירת הכניסה לישראל שלא כחוק, טמון סיכון פוטנציאלי לביטחון אזרחי ותושבי מדינת ישראל.

יפים לעניין זה דבריו של כב' השופט ס' ג'ובראן בעניין אלהרוש:

"מושכלות ראשונים הם כי הכניסה לישראל שלא כדין ומבלי היתר פרטני פוגעת בביטחון המדינה, בזכותה לקבוע את הבאים בשעריה ועלולה להגדיל את הסיכון לפשיעה מצד אלו ששוהים בה לא כדין... אין חולק כי עצם תופעת הכניסה שלא כדין מגדילה את הפוטנציאל לסיכון בטחוני, בין היתר בכך שהיא פותחת פתח לזליגת פעילות חבלנית עוינת (פח"ע) לתחומי מדינת ישראל ובכך מסכנת את בטחון תושביה"

יחד עם זאת, בעניין אלהרוש צוין כי מקום בו מדובר בנאשמים אשר נכנסו שלא כחוק לתחומי מדינת ישראל אך ממניעים כלכליים ולצרכי פרנסה, הרי שמידת הפגיעה שלהם באינטרס המוגן של ביטחון המדינה הינה פחותה.

בעניינו של הנאשם שבפני אצא מנקודת הנחה כי אכן רצון כלכלי עמד בבסיס מעשיו וזאת אפילו לא נכנס על מנת להתפרנס אלא לצורך גביית חוב מפלוני. הגם כך, ספק האם יש לגזור בעניינו גזירה זהה מאותם פועלים שנכנסים מדי יום לאתרי הבניה השונים. הדברים אמורים נוכח כך שספק האם אותה גביית חוב חייבה את כניסתו לישראל ללא כל אפשרות שאחר בעל אישור כניסה יעשה זאת עבורו או פעולה בדרכים משפטיות אחרות חלף כניסה לישראל שלא כדין.

אדרבא, אם כל מטרת כניסתו הייתה גביית חוב באופן חד פעמי מדוע אם כן היה עליו לזייף תעודת זהות ישראלית. עצם ההצטיידות בתעודת זהות מזויפת מלמדת באופן אינהרנטי על תכנון ועל רצון לעשות בה שימוש מעבר לאותה כניסה

יחידה. ודוק, הנאשם נמצא בתוך תחומי המדינה בשעה 01:30 בנסיבות אשר גם כן יש בהן לחתור תחת דבריו לפיהם נכנס על מנת לגבות חוב מפלוני.

זאת ועוד, זיוף תעודת זהות ישראלית במאובחן מאישור שהייה מצדיק החמרה שכן השימוש בתעודת זהות ישראלית נועד להסוות את עצם היות המחזיק בה שוהה בלתי חוקי ויש בה, ולו מבחינה פוטנציאלית, לבצע פעולות נוספות תחת אותה זהות בדויה מעבר לשהייה ללא כל מגבלה בכל תחומי המדינה. הדברים נאמרים במאובחן מאישור שהייה שלא כדין שבו גם אם הפרטים מזויפים האוחז באותו רישיון אינו מסתיר מפני גורמי אכיפת החוק את דבר היותו תושב הרשות כאשר אישורים אלו ומוגבלים למקום עבודה ספציפי תוך תיחום לשעות העבודה מוגדרות.

בעבירות של נהיגה ללא רישיון נהיגה וללא ביטוח פגע הנאשם בערך המוגן של ביטחון הנוהגים בכביש והולכי הרגל. לא אחת חזרו בתי המשפט והדגישו את חשיבות המלחמה בקטל בדרכים על מנת להגן על חייהם של נהגים והולכי רגל בכבישי הארץ ועל זכויות כלל הציבור לנ ג דרכים בטוחות. גם ביחס לעבירה זו טענתו של הסנגור, לפיה הנאשם מיומן בנהיגה ומחזיק ברישיון של הרשות לא הוכחה בפני בית המשפט הגם שזה יכול היה בנקל להציג רישיון נהיגה מטעם הרשות או צילומו של רישיון כזה. כך גם, מעבר לנזק הפוטנציאלי לפגיעה בביטחון משתמשי הדרך, הרי שבמעשיו של הנאשם אף טמון סיכון כלכלי לא מבוטל, עת הוא נוהג ברכב מבלי שיש בידו רישיון נהיגה וללא פוליסת ביטוח, הרי שאם חלילה הנאשם יהיה מעורב בתאונה, בהיעדר פוליסת ביטוח, יצטרך הציבור כולו לשאת בעלויות תיקון הנזק. לאור אלה, אין בידי להסכים כי המדובר בעבירה "פרוצדוראלית, טכנית" גרידא.

לאור כל האמור, בהתחשב בנסיבות ביצוע העבירות ומהותן, התחכום והתכנון המוקדם שקדם להם, והנזק הפוטנציאלי אשר עלול היה להיגרם כתוצאה ממעשיו של הנאשם, הריני לקבוע כי במקרה הנדון מידת הפגיעה בערכים המוגנים מצויה ברף הבינוני.

השלכת המצב הביטחוני הנוכחי על עונשו של הנאשם:

בעניין אלהרוש נקבע כי מתחם העונש ההולם בעבירות של כניסה לישראל שלא כחוק לצרכי פרנסה, כשזו נעברה בפעם הראשונה ולא נלוות לה עבירות נוספות, **נע בין מאסר מותנה לחמישה חודשי מאסר בפועל**. נשאלת איפה השאלה האם יש במצב הביטחוני כדי להחמיר עם הנאשם אם לאו.

בשאלה העקרונית סבורני כי לנוכח פסיקתו של בית המשפט העליון, לא יכולה להיות מחלוקת כי מצב ביטחוני קשה יכול להשפיע על מידת העונש שייגזר בגין ביצוע עבירות של כניסה לישראל שלא כחוק. כך למשל, קבע כב' השופט ס' ג'ובראן בעניין אלהרוש בפסקה 65 לפסק דינו:

"מידת החומרה של עבירת השב"ח נגזרת מהמצב הביטחוני. היא עשויה להשתנות עם שינוי העתים ואף עשויה להשתנות ממחוז למחוז. יש לבחון ולהתאים מעת לעת את מתחם העונש ההולם ואת העונש הראוי בתוך המתחם בגין עבירה זאת על פי תנאי הזמן והמקום, כך שאת מסקנתנו בפסק דין זה יש לבחון על רקע נסיבות ומצב בטחוני נתון [ההדגשות לא במקור -

ד.ב.ט.".

גם בעפ"ג 46537-10-15 עליו נסמכה ההגנה בית המשפט המחוזי מקבל את הטענה העקרונית לפיה מציאות ביטחונית חריגה מצדיקה לקיחתה כשיקול במסגרת מכלול השיקולים:

"אף כאן, בהתייחס לסוגיית המצב הבטחוני, מוסכם כי נקבע בהלכת אלהרוש שמציאות ביטחונית חריגה יכולה להוות שיקול במסגרת מכלול השיקולים בכל הנוגע לשאלת חומרת העבירה של שהייה בלתי חוקית..".

כך ראה עפ"ג 63731-10-15, שבו בית המשפט חוזר על כך כי אין מקום לקבוע מתחם עונש שונה, מזה שנקבע בהלכת אל הרוש, ואילו בנוגע לקביעת עונשו של הנאשם בגדרי המתחם, קבע כי: **"...סבורים אנו כי במקרה זה, לא סטה בית משפט קמא מהלכת אל הרוש, לרבות, תוך הבאה בחשבון של שינוי המצב הבטחוני, וזאת בין היתר בשים לב לעובדה שבמקרים דומים בעבר, לא הוגשו כלל כתבי אישום ובמצב דברים זה בו מוגש כתב אישום ונגזר מאסר מותנה, יש כבר כדי להוות החמרה...".**

אמנם בית המשפט המחוזי בשני תיקים אלו לא החמיר בעונשם של הנאשמים אך זאת עשה משום שנוכח שבית משפט קמא איזן את המצב הביטחוני המצדיק החמרה, מחד, תוך שקלול יתר הנסיבות הנאשמים מאידך לרבות משך שהייתם במעצר עד למתן גזר הדין. כך גם בעפ"ג 46537-10-15 בית המשפט מציין במפורש כי מדובר בעונש הנוטה לקולא, אך אינו בלתי סביר המצדיק התערבות של ערכאת ערעור (לפסיקה נוספת בה בתי המשפט מצאו לנכון להחמיר עם נאשמים בעבירות שב"ח לאור המצב הביטחוני, ר' למשל ת"פ 52720-10-15 ות"פ 37535-08-15, אליהם הפנתה באת כוח המאשימה).

אף לטעמי יש ממש בעתירתה של באת כוח המאשימה להחמיר בעונשם של נאשמים בעבירות של כניסה לישראל שלא כחוק עת שורר במדינה מצב ביטחוני רעוע וזאת ממספר סיבות. ראשית, בימים אלו, כוחות הביטחון נדרשים להקצות משאבים רבים בר, הן אנושיים והן כלכליים, לצורך אבטחתם של אזרחי מדינת ישראל לכל אורכה ורוחבה של המדינה. ביצוע עבירות כגון זו שביצע הנאשם מקשה עוד יותר על עבודת רשויות הביטחון, אשר נדרשים להפנות תשומות על מנת לטפל ולמגר את תופעת חדירתם של השוהים הבלתי חוקיים לתחומי מדינת ישראל.

שנית, גם אם אין בכניסתם לשטחי מדינת ישראל של השוהים הבלתי חוקיים המבקשים אך למצוא מקור פרנסה כדי לפגוע באופן ישיר בביטחונה של מדינת ישראל, הרי שעצם כניסתם של תושבי הרשות הפלסטינאית לתוך תחומי המדינה שלא תחת עינם הפקוחה של גורמי הביטחון יוצרת, ולו בעקיפין, פוטנציאל לפגיעה ביטחונית. בהקשר לכך, לא ניתן א-פרוירית לאבחן בין השוהים הבלתי חוקיים המבקשים להיכנס לשטחי המדינה ממניעים כלכליים בלבד לבין כאלו המבקשים לפגוע בביטחונה של המדינה ואזרחיה. ואכן, לדאבון הלב, ניסיון החיים מלמד כי לא אחת אותם מפגעים נכנסו לשטחי מדינת ישראל מתחומי הרשות הפלסטינאית.

שלישית, מסכים אני עם הטענה כי בשעה שברחובות ישראל ישנו גל פיגועי טרור, שומה על בית המשפט אף ביתר שאת להעלות תרומתו לשם מניעת תופעת השוהים הבלתי חוקיים ולשם הרתעתם של אלו, וזאת יש לעשות באמצעות הטלת עונשים מחמירים מאלו המוטלים בימים של רגיעה ביטחונית.

משנקבע שהמצב הביטחוני מהווה שיקול ממכלול שיקולים לצורך גזירת עונשו של הנאשם, נשאלת אפוא השאלה כיצד אמורה אותה החמרה בענישה לבוא לידי ביטוי: האם בגדרי המתחם שנקבע בהלכת אלהרוש או ע"י קביעתו של מתחם עונש הולם חדש וכנגזרת מכך האיזונים המתבקשים בגדרי אותם מתחמים שייקבעו ע"י בית המשפט.

בת.פ. 30053-09-15 מ"י נ' חמזה גבריל מותב זה חיווה דעתו כי ככל שהדבר נוגע לכניסה שעה שהמצב הביטחוני רעוע יש לראות זאת כחלק מנסיבות ביצוע העבירה ועל כן יש מקום לקבוע מתחם עונש הולם מחמיר מזה שנקבע בהלכת אלהרוש שתחילתו מספר ימי מאסר בודדים. מנגד, כאשר מדובר בכניסה שבוצעה עובר לקיומו של המצב הביטחוני החריג הדבר צריך לבוא לידי ביטוי בגדרי המתחם ולא בקביעתו של מתחם שונה מזה שנקבע באלהרוש. בעניינינו, מדובר בנאשם אשר ביצע את העבירות בשעה שהמצב הביטחוני במדינה היה רעוע.

לאור כל האמור לעיל, ולאחר שהבאתי בחשבון את הערכים שנפגעו כתוצאה ממעשיו של הנאשם, את מידת הפגיעה בהם ואת מדיניות הענישה הנוהגת, הריני לקבוע כי מתחם העונש ההולם בגין מכלול העבירות בהן הורשע הנאשם נע בין 4 ל- 12 חודשי מאסר בפועל.

בקביעת עונשו הנאשם בגדרי המתחמים ולקולא יילקחו בחשבון הודאתו, החיסכון בזמן שיפוטי, היותו תושב השטחים הנעדר מעטפת תומכת, ומכאן שמעצרו ומאסרו קשה אף יותר מאשר על דרך הכלל. הנאשם פעל מתוך מצוקה כלכלית ויש להניח שלמאסרו השפעה גם על יתר בני המשפחה הנתמכים מעבודתו.

מנגד ולחומרה תובא בחשבון העובדה כי בעברו של הנאשם 4 הרשעות קודמות (שתיים מתוכן בבית משפט צבאי) בגין ריצה מספר תקופות מאסר. **למעשה, מעבר להרשעותיו הקודמות בעבירות אלימות, הנאשם הורשע זה מכבר בשלוש עבירות של התחזות לאדם אחר במטרה להונות, שלוש עבירות של שימוש במסמך מזויף, עבירה אחת של זיוף מסמך ושתי עבירות שב"ח.** במסגרת זו יש לתת את הדעת לכך, שתוך ביצוע עבירת השב"ח, הנאשם לא אחת זייף מסמכים, השתמש בהם והתחזה לאחר, וחרף הרשעותיו הקודמות, לא השכיל הנאשם ללמוד את הלקח ולחדול ממעשיו העברייניים. עוד ולחומרה יש מקום לתת לשיקולי הרתעת היחיד וכן הרתעת הרבים וזאת בשים לב לנפוצות העבירה וזאת בהצטרף למצב הביטחוני כפי שפורט לעיל.

סוף דבר, מכל המקובץ לעיל הנני לגזור על הנאשם 1 את העונשים הבאים:

- א. 7 חודשים מאסר בפועל שיימנו מיום מעצרו 04.10.15.
- ב. 3 חודשים מאסר על תנאי למשך שנתיים מיום שחרורו שלא יעבור כל עבירה לפי חוק הכניסה לישראל.
- ג. 6 חודשים מאסר על תנאי למשך שנתיים מיום שחרורו שלא יעבור על עבירת שימוש במסמך מזויף, זיוף

מסמך והתחזות לאחר במטרה להונות.

ד. 3 חודשים מאסר על תנאי למשך שנתיים מיום שחרורו שלא יעבור עבירה של נהיגה ללא רישיון נהיגה, נהיגה בזמן פסילה.

ה. 3 חודשים פסילה בפועל מלהחזיק ומלהוציא רישיון נהיגה. פסילה זו תחול מיום שחרורו מן המאסר.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 יום.

**ניתנה והודעה היום ד' כסלו תשע"ו,
16/11/2015 במעמד הנוכחים.
דניאל בן טולילה , שופט**